

Kulcsrakész országot kaptak

2023 december 08. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

A román történelmet egyfajta sajátos nemzeti mitológia helyettesíti

Idén sem zajlott le provokáció nélkül a román állami ünnep, a december elsejei román népgyűlésre való emlékezés Székelyföldön. Mihai Tirnoveanu, akinek nevét az úzvölgyi honvédtemetben történt kegyeletsértés-sorozat kapcsán ismerhette meg a magyar közvélemény, s aki tavaly Kézdivásárhelyen írta be magát a helyi lakosság szívébe, idén Sepsiszentgyörgyön a hivatalos ünnepség után járt horát a Nemzet útja (Calea Neamului) nevű szervezetének tagjaival és támogatóival, illetve tartott uszító, történelemhamisítástól és más jellegű valótlanságoktól hemzsegő szónoklatot. Tirnoveanu, akárcsak a szélsőséges magyargyűlölő AUR nevű politikai alakzat, tünetértékű jelenség, mely a másfél évszázadra visszatekintő, a magyarságot ellenenségnek beállító román nemzetideológia súlykolásának produktuma.

Jó lenne hinni, hogy a kommunizmus nem azért bukott meg Közép- és Kelet-Európában, mert a nagyhatalmak vezetése s a mögöttük állók így látták ezt hasznosnak, taktikusnak, érdekeikkel egyezően, hanem azért, mert hazugságra nem lehet felépíteni egy hosszú távon életképes hatalmi rendszert, mert az igazság mindig utat tör magának.

De akár hisszük mindezt, akár nem, ténykérdés, hogy ép erkölcsi érzékkel megáldott embernek a rendszer egészét átjáró hamisság volt a legelviselhetetlenebb, az, hogy tudtuk, hogy a hivatalos dogmák hazugságra épülnek, legyen szó történelemszemléletről, gazdaságtanról vagy pártideológiáról, tudtuk, hogy az állami vezetők is tudják, hogy hazudnak, és ők is tudták, hogy mi tudjuk ezt.

A Ceausescu-rendszerben az erdélyi magyarság nemcsak a rendszer hazugságait volt kénytelen elviselni, hanem az ellene felépített, minden elemében hamis, már említett román nemzetideológiát is.

A román történelmet egyfajta sajátos nemzeti mitológia helyettesíti.

Ennek alapja a román primátust igazolni hivatott, szakmailag komolyanvehetetlen dákoromán elmélet, amit még egyes bátor román történészek is cáfolnak (legutóbb Dan Alexe idén megjelent Játsszunk dákosdit és rómaiásdit! című munkájában), de hangjuk nem jut el a lakosság egy százalékához sem. Olyan anakronizmusok kapnak kiemelt szerepet ebben a mítoszgyűjteményben, mint Mihály vajda nemzeti integrációs szándéka, melyről vezérelve „egyesítette” 1600-ban a „román országokat”, köztük Erdélyt. A mitológia része az is, hogy a „nagy egyesülés”, más szóval a tágan értelmezett Erdély megszerzése 1918. december 1-jén történt.

A román politikai kommunikáció, a nemzetpropaganda és az oktatás Erdély megkaparintását mindig is a 105 esztendeje elfogadott gyulafehérvári határozatokhoz kötötte. Azóta négy-öt nemzedék nőtt fel, amelyek tagjainak azt tanították, hogy ekkor dőlt el Erdély sorsa, holott ekkor még nem dőlt el semmi. A végeredményhez kellett a szabadságvesztés ármánya, a nagyhatalmi akarat s a Károlyi Mihály nevéhez köthető katasztrófa politika, a magyar hadsereg leszerelése akkor, amikor a legnagyobb szükség lett volna rá, amikor a magyar katona idegen érdekek helyett a saját hazájáért harcolhatott volna.

S akkor még nem szóltunk arról, hogy 1918. december 22-én egy legalább akkora népgyűlés állt ki Kolozsváron Erdély Magyarországhoz tartozása mellett. Érdemes idézni néhány sort Apáthy Istvánnak, a Magyar Nemzeti Tanács elnökének, akkori kelet-magyarországi fő kormánybiztosnak a szónoklatából: „annyira nem gyűztek le, hogy a körülöttünk lakó bármely nemzetnek joga volna rendelkezni felettünk. Annyira nem gyűztek le, hogy valamennyi itt lakó nemzetnek joga lehessen az ország feldarabolását kimondani s egyik darabját az egyik, a másik darabját a másik országhoz csatolni. [...] Gyulafehérváron a román nemzeti komité kinyilvánította, hogy Magyarország 26 vármegyéjének románsága egyesül Romániával és így a 26 vármegye területén lakó összes népesség Romániához tartozik. Ezen a területen csaknem négy millió nem románnal szemben csupán kétféle-kilencszáznolcvanezer-száznyolcvanhat román él. Ezeknek a velük szemben álló többség felett nincsen joguk határozni.” E népgyűlés is elfogadott egy határozatot, mely szerint az egybegyűlte az „egységes és csonkítatlan Magyarország keretein belül” követelik az Erdélyben nemzeteknek „a teljes egyenlőséget, szabadságot és önkormányzatot”.

Midőn 1990 júliusának végén a román parlament december elsejét nyilvánította nemzeti ünnepnek, egy olyan dátum mellett tette le a garast, mely az ország több mint másfél millió állampolgárának gyásznap. Holott lett volna alternatíva, például december 22., ha nem is az említett kolozsvári népgyűlés okán. Ezen a napon bukott meg ugyanis 1989-ben a Ceausescu-diktatúra. E nap katartikus örömét sosem felejtí az, aki megélte.

De lehetett volna nemzeti ünnep december 16., a temesvári népfelkelés évfordulója is, az antikommunista ellenzéknek volt is ilyen irányú javaslata. December 16. éppenséggel a román–magyar egymásra találásnak és közös sikernek állított volna emléket, e napon a Tűz László parókiája körül összegyűlt tiltakozó, vegyes

etnikumú, rendszerváltást követel?, majd a kommunista párházát elfoglaló tömeget a karhatalom sem tudta megfékezni.

De a román utódkommunista parlamenti többségnek fontosabb volt triumfálni. A nemzeti ünnep azóta is megannyi magyarelles provokáció forrása, onnan kezdve, hogy 2014 óta minden román fennhatóság alatt álló városban kötelező december elsején az utcát elnevezni, el egészen a gyásznapi székelyföldi ünnepeltetéséig. E provokációk csúcsa volt, amikor 2002-ben Budapesten, a Kempinski Szállóban ünnepelt Adrian Nastase akkori román miniszterelnök, pezsgővel koccintva magyar kollégájával, Medgyessy Péterrel, az RMDSZ akkori frakcióvezetőinek jelenlétében. Nemzeti önbecsülésünket a rendszerváltás óta soha senkinek nem sikerült ennyire megtiporni, ehhez kellett persze a „Merjünk kicsik lenni!” szocialista világszemlélet és a totális érzéketlenség a nemzeti méltóság kategóriájával szemben. A magyar becsületet akkor a szálló előtől tüntették ki mentették meg.

Az erdélyi magyar érdekképviselő 1990 óta december elseje kapcsán a gyulafehérvári határozatokba foglalt ígéretekre helyezi a hangsúlyt, melyek részét képezte a nem román nemzeti közösségeknek biztosított autonómia is.

Amikor az öt évvel ezelőtti centenárium alkalmával Kelemen Hunor, az RMDSZ elnöke azt is meg merte fogalmazni, hogy „a románságnak [...] el kell fogadnia, hogy mi nem fogjuk tudni és nem is akarjuk ünnepelni 1918-at”, botrány kerekedett belőle. Pedig ez jól követhető, világos és egyenes beszéd volt. Kár, hogy az évfordulóra az RMDSZ által összeállított s az imént idézett interjúban is szóba kerülő 1000 év Erdélyben, 100 év Romániában című adatbázist az öncenzúra, a kultúracsonkítás, hadd ne mondjam, a „cancel culture” jegyében állították össze a balos mainstream ízlése szerint.

Az irodalmi arcképcsarnok névsorán végigtekintve azt láthatjuk, hogy abban helyet kapott Bodor Pál és Domokos Géza, de nem kapott helyet Szabó Dezső. S nemcsak Szabó Dezső, aki életművének nagyobbik részét Budapesten írta meg, de nem találjuk Wass Albertet, Nyírő Józsefet és Reményik Sándort sem. Előbbi kettő a baloldal célkeresztjében áll hosszú idő óta, az utóbbi mellőzésük lehet egyszerre politikai gyávaság, ami sajnos mindig is jellemezte az RMDSZ 2003 óta egyeduralgó labanc szárnyát. De a Trianon utáni korszak talán legnagyobb költője, Reményik Sándor mellőzésére már nem találunk más magyarázatot, mint az ideológiai cenzúrát.

Visszatérve Kelemen Hunor interjújára, érdemes még egy részt idézni belőle. „Románia nagy megvalósításokat a centenárium évében nem tud felmutatni. [...] Nem fogják tudni azt mondani, hogy építettünk 1800 km autópályát, összekötöttük száz év után végre a történelmi régiókat. Nem számolhatnak be arról, hogy ma, ha felül a vonatra Bukarestben, hamarabb elérsz Balázsfalvára, mint száz évvel ezelőtt. Azt fogják tudni elmondani, hogy ma másfél órával többet utazol Balázsfalváról Bukarestbe, mint száz évvel korábban.”

Sajnos ez a valóság.

1920-ban az akkori Románia megkapott és uralma alá hajtott egy sokkal fejlettebb, kulcsrakész országot, melyet képtelen volt tovább építeni, melyet gyarmatként kezel több mint száz éve. Most pedig azokat alázzák meg évről évre, akiknek felmenői ezt az országot felépítették s megtartották a történelem viharainak közepette ezer éven át.

Borítókép: Illusztráció (Forrás: Wikipédia)

Borbély-Zsolt Attila - www.magyar nemzet.hu

Ajánló